

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 65/07-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. apríla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť I. J., M., zastúpeného advokátom JUDr. M. M., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cbi 40/05 a základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj svojho práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Obo 127/2006 a jeho uznesením zo 17. mája 2006, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť I. J. v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu

v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cbi 40/05 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Obo 127/2006 o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

2. Sťažnosť I. J. vo zvyšnej časti v y l u č u j e na samostatné konanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. júla 2006 doručená sťažnosť I. J. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cbi 40/05 a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj jeho práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Obo 127/2006 a jeho uznesením zo 17. mája 2006.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 16. mája 2005 krajskému súdu návrh na začatie konania o vylúčenie veci (nehnutelností) zo súpisu majetku spadajúceho do konkurznej podstaty.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že podaním doručeným krajskému súdu 21. septembra 2005 žalovaný oznámil, že „*vo veci priebehu dražby, na základe ktorej mal žalobca*

nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam zaradeným do súpisu majetku, podal úpadca (...) 03. 12. 2004 žalobu o neplatnosť dobrovoľnej dražby a že konanie, ktoré je vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 17 C 725/2004, by mohlo mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej“.

Krajský súd uznesením sp. zn. 7 Cbi 40/05 zo 6. marca 2006 prerušil predmetné konanie až do právoplatného skončenia konania vedeného Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 17 C 725/2004.

Proti uzneseniu o prerušení konania podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol 17. mája 2006 tak, že prvostupňové rozhodnutie o prerušení konania potvrdil.

Sťažovateľ podal 27. júna 2006 proti uzneseniu najvyššieho súdu dovolanie.

Sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu skôr, ako najvyšší súd rozhodol o jeho dovolaní, pretože si bol vedomý toho, že dovolací súd sa s jeho právnou argumentáciou nemusí stotožniť a môže dovolanie ako neprípustné odmietnuť. Ako uvádza právny zástupca sťažovateľa s poukazom na princíp subsidiarity, aby v prípade, že ústavný súd dospeje k záveru, že *„časť ústavnej sťažnosti smerujúcej voči napadnutému Uzneseniu Najvyššieho súdu SR (bod 1 a 2 petitu ústavnej sťažnosti) nie je možné prejednať s ohľadom na podané dovolanie, túto časť ústavnej sťažnosti procesným uznesením vylúčil na samostatné konanie, a pokračoval v konaní len v tej časti ústavnej sťažnosti, ktorou sa namieta porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (bod 3 a 4 petitu ústavnej sťažnosti)“.*

Najvyššiemu súdu sťažovateľ vytýka porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu *„porušenia práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré je imanentnou súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru“.*

Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je podľa sťažovateľa „*potrebné vnímať ako súdne rozhodnutie, ktoré je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, a to pre úplnú absenciu akéhokoľvek odôvodnenia záverov, ktoré viedli konajúce súdy v prvostupňovom i odvolacom konaní k prerušeniu konania*“.

Podľa sťažovateľa je povinnosťou všeobecného súdu „*náležite odôvodniť svoje rozhodnutie v otázke výkladu a posúdenia dôvodov, ktoré ich viedli k prerušeniu konania, pritom sa nemôže jednáť o ľubovôľu*“.

Porušenie práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vidí sťažovateľ aj v tom, že najvyšší súd vydal „*tzv. prekvapivé rozhodnutie, ktorého výsledkom bolo to, že sťažovateľ ako účastník nemohol argumentovať na dôvody uvádzané Najvyšším súdom SR a v dôsledku prerušenia konania mu bol dočasne odňatý prístup k súdu*“.

Napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu došlo podľa sťažovateľa aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože „*všeobecné súdy prerušením konania, ktoré z dôvodov vyššie uvedených nemožno považovať za ústavne konformné riešenie, odňali sťažovateľovi ako účastníkovi konania právo, aby bolo o jeho záležitosti rozhodnuté v primeranej lehote*“.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu sťažovateľ uviedol, že má «*za to, že sťažovateľ mal v zmysle príslušných ustanovení ZKV a O. s. p. „legitímnu nádej“*, že súd rozhodne o vylúčení predmetných nehnuteľností zo súpisu vecí zahrnutých do konkurznej podstaty, avšak postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol tohto práva bezdôvodne zbavený, čím došlo k porušeniu jeho práva (dočasne) vlastniť majetok.

Aj napriek skutočnosti, že sťažovateľ kúpil predmetné nehnuteľnosti na dražbe konanej v decembri 2003 za účelom ich užívania pre svoju dcéru, tak do dnešného dňa

ich nemôže reálne užívať, nakoľko boli správcom zaradené do súpisu konkurznej podstaty a tieto nehnuteľnosti naďalej chátrajú».

V nadväznosti na uvedené sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd v konaní o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné práva sťažovateľa I. J. na súdnu ochranu, spravodlivé súdne konanie a na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, spis. zn. 6 Obo 127/2006, zo dňa 17. mája 2006, a konaním, ktoré mu predchádzalo, porušené bolo.

2. Zrušuje sa v celom rozsahu Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, spis. zn. 6 Obo 127/2006, zo dňa 17. mája 2006, a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. Základné právo sťažovateľa I. J. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod spis. zn. 7 Cbi 40/05 porušené bolo.

4. Krajskému súdu v Bratislave prikazuje, aby v konaní vedenom pod spis. zn. 7 Cbi 40/05 konal bez zbytočných prietáhov.“

Okrem uvedeného požaduje sťažovateľ aj priznanie úhrady trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo verejne a v primeranej lehote prejednaná nestranným a nezávislým súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu má každá fyzická osoba alebo právnická osoba právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

1. Predmetom konania je okrem iného sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cbi 40/05 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Obo 127/2006.

1.1 K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa postupom krajského súdu

Podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Podľa ustanovenia § 111 ods. 1 OSP ak je konanie prerušené, nevykonávajú sa pojednávania a neplynú lehoty podľa tohto zákona. Ak sa v konaní pokračuje, začínajú lehoty plynúť znova.

Podľa ustanovenia § 111 ods. 2 OSP ak je konanie prerušené podľa § 109, súd urobí všetky potrebné opatrenia, aby sa odstránili prekážky, ktoré spôsobili prerušenie alebo pre ktoré prerušenie trvá. Len čo odpadne prekážka, pre ktorú sa konanie prerušilo, pokračuje súd i bez návrhu.

Ústavný súd zo spisu krajského súdu zistil, že v súčasnosti je predmetné konanie právoplatne prerušené, pretože uznesenie krajského súdu o prerušení konania zo 6. marca 2006 bolo uznesením najvyššieho súdu zo 17. mája 2006 potvrdené.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty účastníka konania (napr. I. ÚS 41/02). Tento účel spravidla nie je možné dosiahnuť po právoplatnom prerušení konania, ku ktorému došlo v súlade so zákonom. Ústavný súd v tejto súvislosti v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (mutatis mutandis I. ÚS 162/03) konštatuje, že prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP možno považovať za prekážku konania. Ak nedôjde k odpadnutiu prekážky prerušeného konania postupom predvídaným v Občianskom súdnom poriadku, nemôžu sa v prerušenom konaní vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty účastníkov, a tým aj k naplneniu účelu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Preto ústavný súd nečinnosť všeobecného súdu v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu neposudzuje ako zbytočné priet'ahy v konaní (mutatis mutandis II. ÚS 3/03, I. ÚS 65/03, I. ÚS 214/06).

Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov postupom krajského súdu v označenom konaní pred prerušením konania, ústavný súd tieto námietky preskúmať nemohol, pretože sťažovateľ podal sťažnosť po lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Z toho dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

1.2 K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa postupom najvyššieho súdu

Sťažovateľ podal 13. apríla 2006 odvolanie proti uzneseniu krajského súdu zo 6. marca 2006, o ktorom najvyšší súd už 17. mája 2006 rozhodol tak, že prvostupňové rozhodnutie krajského súdu potvrdil. Dĺžka uvedeného konania (viac ako 1 mesiac) v danom prípade vylučuje, aby ústavný súd kvalifikoval postup najvyššieho súdu v označenom konaní ako porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ podal ústavnému súdu sťažnosť, ktorou namietal zbytočné prietahy v uvedenom konaní, a teda porušenie jeho základného práva na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v čase, keď označené konanie pred najvyšším súdom už bolo právoplatne skončené. Sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 31. júla 2006 a uznesenie najvyššieho súdu zo 17. mája 2006 nadobudlo právoplatnosť 5. júna 2006.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do označeného základného práva sťažovateľa. Ak v čase, keď sťažnosť bola ústavnému súdu doručená, nedochádza k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (napr. II. ÚS 55/02).

Vzhľadom na dátum právoplatného skončenia napadnutého konania pred najvyšším súdom (5. jún 2006), ktorým malo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a dátum doručenia sťažnosti ústavnému súdu (31. júl 2006), možno urobiť jednoznačný záver, že v čase doručenia sťažnosti už k namietanému porušovaniu práv sťažovateľa nemohlo dochádzať.

Aj tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v označenom konaní, ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. Sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn.

6 Obo 127/2006 a jeho uznesením zo 17. mája 2006, vylúčil ústavný súd na samostatné konanie (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 112 ods. 2 OSP).

Ústavný súd odôvodňuje tento postup tým, že rozhodnutie o prípadnej prijateľnosti sťažnosti v tejto časti závisí od výsledku dovolacieho konania. Napokon aj sám sťažovateľ, ako už bolo uvedené, navrhol ústavnému súdu, aby v prípade, že dospeje k záveru, že *„časť ústavnej sťažnosti smerujúcej voči napadnutému Uzneseniu Najvyššieho súdu SR (bod 1 a 2 petitu ústavnej sťažnosti) nie je možné prejednať s ohľadom na podané dovolanie, túto časť ústavnej sťažnosti procesným uznesením vylúčil na samostatné konanie, a pokračoval v konaní len v tej časti ústavnej sťažnosti, ktorou sa namieta porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (bod 3 a 4 petitu ústavnej sťažnosti)“*.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. apríla 2007